

Hồi Thứ Mười Sáu

Thoát Tử Cảnh Lại Lâm Hiểm Cảnh Thật Khó Lường Tâm Địa Nữ Nhân

Khấp thân thể bị va mạnh khiến Châu Sách giật mình tỉnh lại, chỉ suýt nữa là buột miệng kêu đau. Cũng may là cùng lúc đó thính giác lại bắt được, nghe được thanh âm của ai đó đang nói, rất quen tai khiến Châu Sách không chỉ nén được tiếng kêu chực buột ra mà còn cố kiềm mình nằm im thín thít và chú tai lắng nghe.

Hóa ra là thanh âm của lão Trịnh Bất Vi, lão đang khẽ khàng căn dặn, như với người của lão thì phải:

- Phải hai ngày nữa mới có thể tự tỉnh nhưng để cẩn tắc vô ưu lão phu vẫn dùng Giao Long Sách chế ngự. Chớ khinh suất để gã dùng miệng lưỡi giáo quyết mê hoặc người gỡ bỏ Giao Long Sách. Cũng nhớ, không được để cả hai ở gần nhau, thậm chí nhìn thấy nhau cũng không nên. Thôi, kể cũng tạm đủ. Phần lão phu đành phải ra ngoài tìm cách xua tan những nghi ngờ thật là quá đáng của lũ tiểu trọc đa ngôn đa sự chỉ muốn chõ mũi vào chuyện của người. Cứ chờ đây, sau này tất có lúc lão phu cho lũ trọc Thiếu Lâm nếm mùi lợi hại. Hừ!

Khẽ mở ti hí mắt để nhìn, Châu Sách ngỡ ngàng khi thấy xung quanh chỉ toàn là bóng đêm, thế nên cũng không thể thấy lão họ Trịnh.

Tuy vậy, có một vật Châu Sách nhìn rất rõ và đấy cũng là lúc Châu Sách không chỉ tận mục sở thị mà còn tự thân cảm nhận một nỗi đau xé thịt da khi vật nọ đột ngột va thật mạnh vào giữa thân Châu Sách.

Nhưng nhờ mơ hồ hiểu bản thân đang lâm cảnh ngộ nào và do đã tự lòng dặn lòng là nếu tiểu bất nhẫn ắt hỏng đại mưu nên Châu Sách vẫn tiếp tục nằm im chịu đựng dù nghe tiếng lầu bầu hậm hực phát ra ngay bên cạnh:

- Lão quỷ cũng thật đa sự. Vì lẽ ra cứ để ta hạ sát tiểu tử này cho xong. Lưu làm gì thứ vô dụng chỉ càng khiến ta thắc thỏm lo âu. Kể cả lũ trọc phái Thiếu Lâm cũng vậy. Sợ gì chứ? Trước sau gì cũng có lúc đối đầu, sao không ngay lúc này diệt một bớt một, diệt hai bớt hai? Hừ, Giao Long Sách. Lão quỷ quá xem trọng người, đã cho gã nếm mùi Mê Vụ Tam Nhật Túy còn lo sợ hãi dùng thêm cả Giao Long Sách. Ngỡ người thì làm gì được ai?

Cùng với câu hỏi này, kẻ hỏi cũng bất chợt nhắc Châu Sách lên khiến Châu Sách dù rất muốn vẫn phải vội nhắm mắt lại. Dù thế Châu Sách cũng tự hiểu, nỗi đau buồn vừa rồi là do nhân vật này vừa co chân trọng thưởng hậu hĩ cho Châu Sách một cước.

Mà y vừa càu nhàu điều gì vậy? Châu Sách tự hỏi, sao y bảo càng lưu Châu Sách lại chỉ càng khiến y cứ thắc thỏm lo âu? Châu Sách và y từng biết nhau ư? Hồi nào?

Và Châu Sách than thầm, thật tiếc là chẳng dám hé mắt nhìn, nếu không ắt đã nhìn thấy và biết đâu sẽ nhận ra y là ai?

Nhưng nào chỉ tiếc nuôi không thôi, trái lại Châu Sách cũng đến lượt lo âu thắc thỏm khi có cảm nhận bản thân đang bị y mang đi.

“Y đưa ta đi đâu? Ôi, nguy mất, không khéo y vẫn dám kháng lệnh, toan đưa Châu Sách ra tìm một chỗ thật kín đáo để hạ thủ đây. Ngộ nhờ y hạ thủ thật thì sao? Thiên địa quỷ thần ôi, phen này đúng là mạng Châu Sách hồng thật rồi”

Thế là Châu Sách nhân lúc bị nhắc đưa đi, lợi dụng những khi thân hình bị lắc lư qua lại để ngấm ngấm thử vận khởi chân lực. và rồi Châu Sách lại thầm than:

- “Nguy tai, tứ chi đều bị trói gô, không thể cục cục nhích động cho dù chân nguyên nội lực vẫn may mắn nguyên vẹn. A phải rồi, họ vừa đề cập đến Giao Long Sách, lại còn nói gì nữa đến Mê Vụ Tam Nhật Túy? Ám chỉ ta chăng? Ôi thật khốn khổ thân ta, bởi chẳng lường hết thủ đoạn của lão họ Trịnh nên dường như đã bị lão sử dụng Mê Vụ hạ thủ. Tam Nhật Túy? Ba ngày bị túy lúy mê man? Úy, lão có bảo phải hai ngày nữa mới tỉnh. Là ta chăng? Hay có nhầm lẫn gì chăng vì lúc này ta hoàn toàn tỉnh? Trừ phi..., phải rồi, dù là Mê Vụ ắt chỉ làm ta nhất thời bị hại, kỳ dư sau đó ta vẫn vô sự bình yên. Vậy nói về Giao Long Sách ắt ám chỉ đoạn dây đang cột trói ta? Chán thật, nội lực tuy nguyên vẹn nhưng tứ chi thúc thủ thế này thì có khác gì cá nằm trên thớt? Có giãy giụa chỉ vô ích thôi. A,... chán thật”

Vừa vận lúc đó Châu Sách lại bị quẳng đi, va thật mạnh xuống đất.

Huych!

Châu Sách đau, đành chịu đựng và thầm thóa mạ, bảo rằng sẽ có lúc tự tay quẳng quật lại y cho đến kỳ kêu cả tiên tăng tổ phụ đến cứu mới thôi.

Ngờ đâu cơ hội để Châu Sách tiếp tục nuôi mộng phục thù chỉ suýt nữa là hoàn toàn chẳng còn. Vì chợt có tiếng chân người chạy đến, tuy với khinh pháp nhẹ nhàng nhưng kèm theo lại là giọng nói chẳng nhẹ nhàng chút nào:

- Hết bọn trọc Thiếu Lâm lại đến bọn lỗ mũi trâu Võ Đang cùng mấy ả Nga My đưa rau tương muối cũng muốn nhúng mũi vào. Nghe đâu chúng đến vì quan tâm đến

thảm họa Thượng Quan phủ gia. Do ngại sẽ lộ hành tung, có lệnh khởi hành ngay, bỏ chỗ này, đến địa điểm tiếp theo đã chuẩn bị sẵn. Dĩ nhiên cũng phải mang phạm nhân theo.

Y - kẻ vừa hành hạ cầu nhàu về Châu Sách - liền hỏi:

- Đi ngay ư? Chỉ mới đầu canh hai, há lẽ suốt đêm nay mất ngủ?

- Đừng nhiều lời. Lệnh là lệnh. Úy, người đang có ai bên cạnh vậy?

- Là một gã, dĩ nhiên cũng là phạm nhân vừa được mang đến.

- Vậy là những hai phạm nhân? Thật phiền toái. Bọn ta chỉ nhận lệnh áp giải một, dĩ nhiên không ám chỉ gã này.

- Vậy xử trí gã này thế nào? Giết ư?

- Không giết thì để làm gì? Nhưng này, không được để lộ bất kỳ dấu tích nào dù nhỏ ở đây. Hạ thủ khiến máu huyết chảy lênh láng thì càng không thể. Mau tìm chỗ thật khuất, điểm tử huyết và vất lại thì hơn. Đi đi!

- Được! Mổ cũng thấy nên như vậy.

- Mà thôi. Cứ để đấy cho ta. Phần người thì mau thu xếp phạm nhân còn lại. Nhớ, cần phải thật nhẹ tay. Vì, hi hi... vì nguyên do nào thì người ắt cũng biết rồi. Mau đi đi!

Kẻ cầu nhàu Châu Sách đành bỏ đi. Châu Sách đoán như thế vì biết kẻ đó rất muốn được tự tay hạ thủ, kết liễu Châu Sách.

Và đến lượt Châu Sách bị nhân vật khác nhắc mang đi.

Đi được một đôi đủ xa, dù Châu Sách đã chuẩn bị sẵn vẫn có cảm giác bất ngờ khi bị một bàn tay lạnh lùng điểm thật mạnh vào một trong nhiều tử huyết trọng yếu:

- Chớ trách ta độc ác. Và nếu muốn, hẹn người mười tám năm sau cứ tìm và hỏi ta là Vũ Côi.

Thế là toàn thân Châu Sách một lần nữa bị quẳng đi và lần này thì bị lăn ào ào như vào giữa một lùm cây rất rậm rạp.

Ào...

Chờ đến khi toàn bộ cảnh quan xung quanh đều hoàn toàn yên tĩnh, Châu Sách lại tự nhích động và tìm cách cựa tứ chi.

Thật tiếc, dù thoát chết khi bị điểm vào tử huyết thì hiện lúc này Châu Sách vẫn cứ là thú bị nhốt vào rọ, vô phương tự thoát với Giao Long Sách trói cột quanh thân.

Thất vọng, Châu Sách chỉ còn biết tự xoay trở thân hình, cố nằm ngửa mặt lên, là tư thế được kể như thuận tiện nhất ngoại trừ một phần khó chịu là phải cố treo dịch hai tay ở phía sau qua một bên để không bị cắn chạm vào lưng.

Cứ ngỡ sẽ phải nằm như thế đến tận sáng, may ra phát hiện có người tình cờ ngang qua sẽ nhờ họ cởi trói hộ, thì ngờ đâu chỉ độ giữa canh ba bỗng có nhiều loạt huyền não vang lên và cơ hồ xuất phát ở đủ cả tứ phía.

Động tâm, Châu Sách theo bản năng vội ngồi bật dậy. Ngờ đâu vì quên toàn thân đang bị trói gô nên động thái này chỉ làm Châu Sách vừa tự bật lên là bị ngã lăn chông, va loạn vào mọi nhánh cây lẫn lá cây bên cạnh.

Sột... soạt.

Tiếng va chạm sột soạt ngỡ chẳng là gì so với nhiều loạt huyền não vẫn vang phát ở tứ phía thì điều bất ngờ lại xảy đến.

Thoạt tiên là có tiếng gió nhẹ xao động, liền tiếp theo sau là một thanh âm trầm trầm vang lên hỏi:

- Lũ chuột nào đang ẩn trong này? Nếu muốn sống thì ngoan ngoãn tự chui ra, hay là...

Thanh âm chỉ nói có thể liền đổi giọng, vừa buông bật một tiếng hừ, vừa xuất thủ quật thẳng một kinh vào nơi hiện đang chỉ có một mình Châu Sách miễn cưỡng ẩn.

Ầm!

Cả lùm cây bị quật vỡ tan hoang, kể cả Châu Sách cũng bị chấn lăn lông lốc.

- A...

Vừa buột miệng kêu Châu Sách biết ngay là bất diệu thì đã muộn.

Và muộn thật, vì lập tức có một bàn tay to rộng, cũng cứ tự thiết luyện, bằng cách nào đó đã thần tốc chộp vào Châu Sách.

Ngỡ phen này tắt chết nếu để bàn tay thứ hai ắt cũng to cứng tương tự quật vỡ não bộ thì thật may cho Châu Sách khi nghe chủ nhân của hai bàn tay bật cười sáng khoái:

- Không phải chuột mà chỉ là lợn bản thủ đã bị cột sẵn chuẩn bị đem đi thịt. Ha ha...

Không bỏ lỡ cơ hội, Châu Sách vội cất tiếng rên:

- Trăm lạy lão gia, ngàn lạy lão gia xin thi ân bố đức cõi trời hộ tiểu nhân. Đã mấy ngày rồi tiểu nhân bị bỏ đói bỏ khát, phen này ắt chết mất nếu như không may gặp lão gia ắt phải là Phật tổ từ bi hạ phàm.

Thần khẩu hại xác phàm, câu này quá đúng, nhất là với cảnh ngộ của Châu Sách lúc này. Vì chủ nhân của hai bàn tay to cứng chột quất:

- Người làm rồi. Và gọi một trong Võ Lâm Thập Nhất Hung là Phật tổ thì càng làm hơn. Ta chưa hề biết thế nào là từ bi. Có chăng, nếu người muốn hết khổ, ta sẵn sàng hóa kiếp, giúp người sớm có cơ hội đầu thai qua kiếp khác ắt đỡ khổ hơn. Cứ như vậy nha. Ha ha...

Như Châu Sách từng đoán, bàn tay to cứng thứ hai quả thật đã xuất hiện và là xuất hiện ở một vị trí mà Châu Sách chẳng những không hề muốn, trái lại còn tự rõ đó là một vị thế sẽ khiến Châu Sách vong mạng thật sự.

Nhưng lúc bàn tay đó chực vỗ lên đỉnh đầu Châu Sách thì chột có tiếng kêu:

- Đình thủ mau. Vì gã là kẻ lão thân vẫn mong tìm.

Bàn ta ấy khựng lại:

- Sao bảo tôn giá chỉ muốn tìm một tiểu liêu đầu?

Châu Sách thầm than, vì đã nhận rõ ai là nhân vật bảo đang cần tìm gã. Đã vậy nhân vật tự xưng là lão thân lại nói:

- Lão thân muốn tìm cả hai thì sao? Nào, đừng phí thời gian nữa, chư vị đã có tung tích của lão Bốc Thuật Trịnh Bất Vi chưa? Chớ nghĩ lão thân đang lừa chư vị. Bởi lão thân quả quyết lão Bốc Thuật là đồng bọn với lũ đang bị chư vị tàn sát. Hãy mau tiếp tục tìm lão. Phần gã này thì cứ giao cho lão thân.

- Vậy nếu bọn tiểu oa nhi các phái tụy đã bỏ đi nhưng chột quay lại thì sao? Bọn ta mặc tình xử lý chứ?

- Lại như thế nữa rồi. Đã bảo chưa phải lúc chư vị xuất đầu lộ diện. Vì ắt sẽ bị thất đại phái liệt vào đại công địch. Không biết chừng sẽ gán cho chư vị tội là hung thủ hủy diệt toàn gia Thượng Quan Lĩnh. Hãy nhẫn nại và lão thân vẫn hứa sẽ có lúc chư vị toại nguyện. Hay là không tin? Vậy thì thôi, chư vị muốn làm gì thì làm. Lão thân kể từ nay xem như vô can

- Vậy nói đi, tôn giá cần gã này để làm gì?

- Tam Hung không nhớ gã ư? Nhìn lại đi, có phải diện mạo gã khá quen không? Là gã từng ngẫu nhiên xuất hiện và bị chung số phận với lão họ Trịnh đấy.

- Đường Phi Thạch? Và lại vì Kỳ Lan bảo điếu?
- Tính danh thật của gã là Châu Sách. Nào, đủ rồi, nếu đã tin thì đừng để phí thời gian nữa.
- Được, nhưng bọn ta đã nhẫn nại quá lâu. Tôn giá cũng nên liệu đấy.
- Vậy lão thân không nôn nóng chắc? Nhưng đừng quên, tiểu bất nhẫn tắc loạn đại mưu. Hãy yên tâm, chỉ cần lần này tìm lại được lão Trịnh thì sẽ chẳng lâu nữa đâu.
- Vậy sau ba năm đã sinh cảm lão Trịnh thì sao? Có phải tôn giá đang hý vọng hoặc lợi dụng bọn ta? Này, đừng xuẩn động như vậy. Rõ chưa?
- Được rồi. Lần này là lão thân hứa chắc. Cũng phải thú thật và nhờ vừa phát hiện lão họ Trịnh có hai ba thân phận như thế nào. Không tuyên chỉ một thân phận là môn nhân của Tuyệt Tình cung.
- Nào, nhận lấy. Nhân đây cũng xin nêu một hạn định, là bọn ta chỉ còn đủ nhẫn nại cho tôn giá thời hạn một trăm ngày nữa thôi. Nếu lúc đó vẫn chưa toại nguyện thì bọn ta tung hê tất cả, và hậu quả thế nào ắt tôn giá thừa biết. Cáo biệt!

Vút!

Châu Sách đã bị chuyển qua tay nhân vật luôn tự xưng là lão thân. Và lúc này nhân vật ấy đang lăm bằm bằng giọng trong trẻo lạ:

- Ta cũng chỉ cần thêm ngần ấy thời gian là bọn Võ Lâm Thập Nhất Hung các người hết kiếp. Hừ...

Châu Sách cười lạt, tự lên tiếng:

- Hóa ra là thế. Cô nương cũng là hạng người một mặt hai lòng, chẳng khác gì lão Trịnh.

Chát!

Không chỉ chịu một cái tát mà Châu Sách còn nghe nhân vật tự xưng là lão thân đe dọa:

- Kể cả người cũng vậy, nếu không ngoan ngoãn. Đừng ngỡ ta chẳng có cách kết liễu người. Vì ta đã thấy đôi mắt người thất thần như thế nào lúc suýt bị lão Tam Hung quật vỡ não bộ. Vậy hãy nhớ, mạng người may ra còn nặt lại chính là nhờ lão thân. Rõ chưa? Nếu đã rõ thì cũng nên ngậm miệng lại. Đừng quá lảm lời chỉ tổ hại thân. Hừ...

Lão bà xấu xí hung hãn có giọng nói chọt tỏ ra trong trẻo như vừa nãy liền mang Châu Sách đi thật nhanh.

Vút!

*

* *

Chát... Chát...

Châu Sách lại bị tát, lần này thì đủ ở cả hai bên mặt và dĩ nhiên cũng bị đe dọa:

- Sao ta hỏi, người không đáp? Đừng giở thói ương bướng với ta vô ích.

Châu Sách cười cười, lại mấp máy môi liên tục nhưng vẫn chẳng để thanh âm nào phát ra.

Đối diện Châu Sách lúc này vẫn là lão bà xấu xí. Tuy nhiên, một là không xưng lão thân nữa – đã tự chuyển sang chữ “ta” – hai là đã dùng lại giọng nói trong trẻo đêm qua Châu Sách được nghe, lão bà xấu xí vì thế không làm Châu Sách nhờn tởm nữa, trái lại lão bà xấu xí thêm giận khi thấy Châu Sách cứ cười cười:

- Ta hiểu rồi. Người toan trêu gan ta? Vì đêm qua ta đã cấm người mở miệng? vậy thì được, lần này ta ra lệnh cho người mở miệng, hãy nói đi. Và nhớ, chỉ một lời nói nhặng nói cuội thôi là ta lập tức quật nát đầu người. Hừ!

Châu Sách vẫn cười cười và gật đầu:

- Nhưng lời đầu tiên xin được nói là tại hạ đang đói, cũng đang khát nữa. Hãy chịu khó cung phụng, đổi lại tại hạ hứa cho xú cô nương toại nguyện.

Lão bà xấu xí lại nhắc tay lên, toan tát nữa, chợt nghĩ lại:

- Người nói thật?

Châu Sách cười hì hì:

- Toàn thân tại hạ chỗ nào da cũng rất dày. Xú cô nương tát nữa nhất định sẽ bị đau tay. Chi bằng, như tại hạ đã hứa, là lời hứa của quân tử đại trượng phu, quyết không bao giờ thực ngôn nuốt lời. Hãy cung phụng thật tử tế, tại hạ quyết cho xú cô nương toại nguyện.

Chớp nhanh đôi mắt tròn và sáng xanh, lão bà xấu xí gật đầu:

- Cung phụng? Được thôi. Miễn người giữ lời thì thế nào cũng được.

Quay lưng bỏ đi về phía sau và kể cũng khá nhanh lão bà xấu xí quay lại với mỗi một thức ăn duy nhất:

- Ta ước lượng, sức người chỉ dùng một con gà nướng sẵn này cũng đủ no. Người thích ăn phần nào trước? Ước hay đòi? Đừng ngại, ta sẽ đưa đến tận miệng phần nào người thích nhất.

Châu Sách cứ cười cười:

- Lẽ ra xú cô nướng nên để tại hạ tự ăn. Vì trước sau gì cũng phải cời Giao Long Sách cho tại hạ. Tuy nhiên nếu vẫn muốn tự tay cung phụng thì tùy cô nướng. Vì bình sinh dường như tại hạ chưa hề được nữ nhân chăm sóc chu đáo thế này.

Lão bà xấu xí cười nhạt:

- Cung phụng thì ta sẵn sàng. Vì đó là lời người tự giao ước để đổi lại một lời đã hứa cũng của người. Đừng ngỡ dễ lừa, toan dùng thủ đoạn để ta phóng thích người.

Châu Sách nheo nheo một bên mắt:

- Thế thì thôi vậy. Vì tại hạ cũng đâu khờ khạo, toại nguyện cho xú cô nướng xong, sau đó bị xú cô nướng tự tay đoán mạng. Ý của tại hạ là miễn sao được an toàn.

Lão bà xấu xí bĩu môi:

- Vậy là nói ta khờ khạo chắc? Vì phóng thích xong, lấy gì để ta tin người vẫn thực hiện lời hứa?

Châu Sách bảo:

- Phải tin thôi. Vì phàm ở trên đời này bất luận ai cũng nên cần có chí ít một người để ký thác lòng tin. Như tại hạ chẳng hạn, đích thực vẫn chưa thể tin ai tương tự đang tin xú cô nướng lúc này.

Lão bà xấu xí cười khẩy:

- Tin ta? Thật ư? Tại sao vậy?

Châu Sách hất mặt:

- Có hai nguyên do. Thứ nhất, dám mạo nhận là một lão bà bà. Lại chấp nhận mang mãi một diện mạo xấu xí suốt một quãng thời gian đủ dài để lừa không những nhiều người mà đến cả bọn Võ lâm Thập Nhất Hung cũng luôn ngoan ngoãn nghe lệnh. Đỡm lược này dù là nam nhân, tại hạ cũng thừa nhận là không thể sánh bằng. Và với đỡm lược ấy, chí nguyện bình sinh của xú cô nướng thật đáng khâm phục, vậy tại sao tại hạ chẳng thể tin để ưng thuận thành toàn cho xú cô nướng?

Lão bà xấu xí đánh giọng lại:

- Nói tiếp đi.

Châu Sách gật gật đầu ;

- Nguyên do thứ hai là thái độ của xú cô nương như đã sẵn ý định dành một kết cục tất yếu thế nào đấy đối với Võ Lâm Thập Nhất Hung. Giết họ là phải. Tại hạ vì tán thành nên sẵn lòng giúp xú cô nương toại nguyện.

Lão bà xấu xí cau mặt:

- Người có oán cừu với Võ Lâm Thập Nhất Hung? Hay muốn họ chết chỉ để báo phục mối hận đêm qua suýt bị một trong bọn họ dả tử?

Châu Sách lắc đầu:

- Đêm qua, nếu tại hạ phải mất mạng, thì nguyên lai nguyên ủy đầu do Võ Lâm Thập Nhất Hung? Và đã tự biết như vậy thì dù chết, tại hạ đâu thể oán trách họ? Trái lại, điều làm tại hạ không đồng tình là cung cách lẫn tính khí quá cuồng sát của họ. Chẳng phải như thế sao, vì bất luận ai cũng vậy, đã đặt chân vào chốn giang hồ thì dùng tâm cơ hay thủ đoạn để đối phó nhau là điều không thể tránh do không thể tránh. Nhưng sở dĩ như vậy chỉ là để tiên bảo kỳ thân. Chứ đâu như Võ Lâm Thập Nhất Hung, sát nhân hại mạng là để thỏa mãn hung tính. Hạng như vậy thật chẳng đáng sống.

Lão bà xấu xí khẽ chớp mắt:

- Nghĩa là người tin ta? Quyết thành toàn cho ta thật sao?

Châu Sách lại cười cười:

- Có cần tại hạ lập trọng thệ chẳng? Xin hứa, nguyện cho xú cô nương tận tường tất cả, dù một câu một chữ trong sở học Đường gia cũng chẳng cần giấu bớt làm gì.

Lão bà xấu xí dần bị thuyết phục:

- Người không ngại qua đó ta sẽ có nhiều sở học hơn người?

Châu Sách lắc đầu:

- Giữa tại hạ và xú cô nương xét kỹ lại vẫn vô cừu vô oán. Hướng hồ trao toàn bộ sở học Đường gia cũng là cách để tại hạ gián tiếp đối phó lão họ Trịnh cùng Võ Lâm Thập Nhất Hung, là những nhân vật tại hạ luôn cho cần phải giết. vậy can cứ gì tại hạ không cho xú cô nương toại nguyện?

Chợt lão bà xấu xí tự lấy ra một hoàn đan dược nhỏ:

- Bậy hãy phục vật này. Cũng nói trước đây là độc dược. Tuy nhiên ta trịnh trọng hứa, ngay sau khi được phóng thích, nếu người thật tâm thành toàn đúng như những gì vừa thuyết phục ta, lập tức ta sẽ có giải dược trao người.

Châu Sách lại chớp nhanh đôi mắt:

- Bảo đã tin thì tại hạ ngại gì? Mau đưa đây. Hoặc tốt hơn hãy cứ đặt vào miệng tại hạ.

Dứt lời, Châu Sách tự há to miệng khiến lão bà xấu xí phải mất một thoáng ngần ngừ mới quyết định tự tiến lại và đặt hoàn đan dược ngay vào miệng Châu Sách:

- Ta cũng phải có lời thán phục, người vừa đầy dõm lược vừa tỏ ra quá thành tâm. Được, ta thật sự tin người.

Và ngay khi Châu Sách tự nuốt xong hoàn đan dược, lão bà xấu xí cũng lập tức đi vòng ra phía sau lưng Châu Sách, tự tay cởi bỏ Giao Long Sách, phóng thích đúng như đã hứa.

Châu Sách khoan khoái tự đứng lên:

- Cô nương tuy có diện mạo xấu xí nhưng da dẻ lại tỏ ra thơm lạ thường. Đây là tại hạ buộc phải gửi một khi được tay ngọc kề ngay mũi. Ất niên kỷ chỉ suýt soát đôi mươi?

Lão bà xấu xí chun chun mũi, chợt gắt để khóa lấp tâm trạng có phần bối rối đã lộ rõ ra ngoài:

- Liệu cái miệng của người đấy. Bởi thay vì nói nhảm, lẽ ra người nên thực hiện điều đã hứa. và ta tin, dù người to gan bạc nào cũng chẳng dám nuốt lời.

Châu Sách ung dung gật đầu:

- Đương nhiên tại hạ giữ lời. Nhưng đã chuẩn bị chưa? Không cần ghi lại sao? Vì tại hạ chỉ đọc đúng hai lần, một để xú cô nương tự nhớ, hoặc cần thì cứ ghi, lần thứ hai là để kiểm chứng, hầu minh bạch là tại hạ chẳng thêm bớt hoặc thay đổi bất kỳ câu chữ nào. Muốn sao đây?

Lão bà xấu xí lại bối rối, lập tức tự bỏ chạy vào một góc khuất:

- Vậy thì chờ đã. Suýt nữa ta quên thật. Dĩ nhiên là cần phải ghi tất cả lại.

Chờ lão bà xấu xí quay lại với đầy đủ bộ lệ cần có của văn phòng tứ bảo, Châu Sách lại gật đầu:

- Để xú cô nương kịp ghi, liệu có được chẳng nếu tại hạ vừa ăn vừa đọc? Vì tại hạ đang đói thật.

Lão bà xấu xí lần đầu mím miệng cười:

- Tùy người, sao cũng được.

Châu Sách xé lấy phần đùi gà, vừa ăn vừa thích thú tận hưởng:

- Nghe đây, Võ Học Kỳ Lân chỉ có hai phần. Một là Kỳ Lân bộ, như thế này, ghi đi...

Lão bà xấu xí khựng lại:

- Không có tâm pháp sao? Vậy thì luyện thế nào?

Châu Sách ngồm ngoàm đáp:

- Tâm pháp ư? Ất xú cô nương cũng tự đoán biết rồi. Đó là:

“Tuyệt kỹ Kỳ Lân, hữu công vô thủ

Lúc đối địch vận dụng Kỳ Lân bộ

Công kỳ vô bị nhân đó phản kinh

Một đối một, chỉ đối phương tất tử

Ảo diệu thay bảo mệnh Tuyệt Kỳ Lân”

Lão bà xấu xí cau mặt:

- Vậy là cần thêm Lân Y Giáp? Nếu không có Lân Y Giáp, vạn nhất ta chậm hơn, bị đối phương kết liễu còn gì?

Châu Sách nhún vai:

- Chẳng biết xú cô nương đã dò xét chưa? Tại hạ cũng đâu có và kỳ thực cũng chẳng cần Lân Y Giáp. Vậy thế nào đây? Đọc nữa hay thôi?

Lão bà xấu xí thở hắt ra:

- Thôi thì cứ đọc. Để xem sao đã.

Châu Sách cười hì hì, lại vừa ăn vừa đọc:

- Tiếp nha, Kỳ Lân bộ là thế này, thế này.

Đọc xong Kỳ Lân bộ, Châu Sách lại đọc tiếp qua tuyệt kỹ Cuồng Lân Ngũ Trảo.

- Vậy là xong. Xú cô nương toại nguyện chưa? Nếu muốn kiểm chứng thì nghe tại hạ lần lượt đọc lại và mặc tình dò.

Lão bà xấu xí chột hỏi:

- Có vẻ người đang vội đi?

Châu Sách lắc đầu:

- Cũng chẳng có gì vội. Vì tại hạ đã toan liệu rồi, chỉ cần xú cô nương thật tâm trao ban giải dược thì dù ngại miệng tại hạ vẫn cầu mong được tạm lưu lại đây ít lâu. Chẳng rõ ý xú cô nương thế nào?

Lão bà xấu xí ưng thuận ngay:

- Người muốn lưu lại bao lâu cũng được. Vì độc dược mãi ba ngày sau mới phát tác, cũng đủ thời gian cho ta đi và về, mang giải dược trao cho người.

Châu Sách cau mày:

- Không đùa chứ? Vì vạn nhất trong thời gian đi đường, xú cô nương do gặp bất trắc ngoài ý muốn rồi chậm quay về thì sao?

Lão bà xấu xí thản nhiên đáp:

- Vậy thì người nên ngày ngày khẩn cầu, sao cho ta đi về vô sự bình an. Vì vạn nhất ta gặp bất trắc chậm quay về thì chẳng nói làm gì, ngộ nhờ mãi mãi không quay về thì nhất định cũng có thêm người cùng đồng hành đi xuống cửu tuyền.

Châu Sách ngao ngán thở ra:

- Xú cô nương sao nhẫn tâm dùng thủ đoạn này? Có phải vì nghĩ tại hạ đã cố giấu tâm pháp Kỳ Lân? Nếu vậy, ước chi xú cô nương được gặp một nhân vật, chính là ả độc ác Đường Kim Phụng, được lão họ Trịnh gọi là Thiếu chủ nhân. Bởi toàn bộ sở học Đường gia tuy do tại hạ phát hiện, nhưng ngay sau đó đã bị ả đoạt mất. Hãy tìm ả về so sánh, ắt sẽ minh bạch tại hạ đã thật tâm với xú cô nương như thế nào.

Lão bà xấu xí chờ nghe xong mới lắc đầu bảo:

- Nào phải ta chủ tâm dùng thủ đoạn này. Vì kỳ thực chỉ là ta chẳng bao giờ mang sẵn vừa độc dược vừa giải dược bên người. Cũng nên đề phòng, nhỡ có người uy hiếp đoạt cả hai thì sao? Hãy hiểu cho ta.

Châu Sách miễn cưỡng phụ họa:

- Cần trọng như thế cũng phải. Vậy bao giờ thì khởi hành? Vì xú cô nương nên đi mau về mau và nhất định ngày ngày tại hạ sẽ cầu trời khẩn phạt cho xú cô nương bình yên vô sự.

Lão bà xấu xí xấu xí bật cười, tiếng cười trong như chuỗi ngọc reo:

- Người yên tâm. Vì tuy nói như thế nhưng bất luận ai cũng chớ mong gây khó dễ cho ta. Và để người yên tâm hơn, ta đã định, vào đầu đêm nay ta sẽ lập tức đăng trình. Muộn lắm là sớm ngày kia ta nhất định đã quay lại. Được chưa?

Châu Sách lại miễn cưỡng gật đầu, còn kèm theo tiếng thở dài:

- Suy đi tính lại, tin thì có tin, nhưng xú cô nương vẫn có tâm cơ thủ đoạn cao minh hơn tại hạ nghĩ. A... Thế mới biết quả thật thiên ngoại hữu thiên, nhân ngoại hữu nhân.

Lão bà xấu xí càng cười vui hơn và một lần nữa lập lại điều vừa nói là ngay khi màn đêm buông xuống sẽ lập tức đăng trình.

Và đúng như thế, lão bà xấu xí cứ như cánh chim ăn đêm, hoàng hôn vừa tắt là lập tức lao đi biệt dạng.

*

* *

Sau một lúc nấp đủ lâu, khi mặt trời vừa đứng Ngọ, lập tức từ giữa chốn hoang sơ bỗng xuất hiện một nữ lang mặt hoa da phấn, cứ bất thần lao vào một sơn động không chỉ sâu thật sâu mà còn tối âm u.

Dù vậy, như đã quá quen thuộc địa hình, nữ lang cứ thẳng một mạch lao đi, chỉ bất ngờ ngoặt tả ngoặt hữu vài lượt là đến được nơi cần đến. và đây cũng là lúc nữ lang lên tiếng gọi khá to:

- Ngoại tổ lão nhân gia. Bích nhi quay về đây.

Đáp lại là một chuỗi thanh âm khàn khàn chỉ có ở nhân vật đã cao niên:

- Quay về cũng thật đúng lúc. Mau vào đây. Lão thân muốn hài tử gặp một lão bằng hữu.

Nữ lang thoáng khựng lại:

- Sao bảo cứ mãi mãi tiềm tu ẩn tích, bây giờ ngoại tổ lại khai môn, là gặp một lão bằng hữu nào vậy?

- Cứ vào đây đã. Vì vị tất Bích nhi đã biết hoặc có cơ hội gặp nhân vật này. Một lão bằng hữu đồng bối phận với ngoại tổ của Bích nhi, chẳng xa lạ đâu.

Nữ lang dừng phất lại:

- Nhưng đó là nhân vật nào? Vì đồng bối phận với ngoại tổ dĩ nhiên chỉ có Tam Tiên, Nhất Quỷ, Đại Trọng Nguyên. Và nếu là Nhất Quỷ thì Bích nhi đã gặp, vậy chỉ còn Đại Trọng Nguyên và Nhất Tiên nữa thôi. Ai vậy, ngoại tổ?

Bỗng có tiếng cười âm trầm cũng vang từ trong ra:

- Lão phu tử đây chính là Đại Trọng Nguyên. Thật hy vọng giữa hai chúng ta thà chưa dừng hội diện thì hơn. Phải như thế chẳng? Ha ha...

Nữ lang rúng động, ắt vì sợ, bởi ngay lúc đó chẳng thể thốt thành lời.

Đổi lại, giọng khàn khàn từ tận trong sâu chột bật lên câu hỏi:

- Lão hữu sao lại có khẩu ngữ và cách cười này? Trừ phi... trừ phi... a...

Nữ lang bật thét:

- Đại Trạng Nguyên lão thất phu không được mạo phạm đến ngoại tổ của ta.

Giọng trầm trầm lại cười:

- Lão phu tử quyết chẳng mạo phạm nếu Khuu Bích Hà người ngoan ngoãn vào đây. Cũng chớ vọng tưởng yên thân bỏ chạy. Vì một là ngoại tổ người nhất định sẽ hứng chịu nhiều hình phạt thay người và hai là sau đó phận người cũng không thoát một khi ắt có lệnh lão phu tử tung toàn bộ thuộc hạ truy tìm. Hãy mau vào đây nào. Ha... ha...

Giọng khàn khàn bỗng thét:

- Bích nhi chạy mau. Ngoại tổ đã lâm thì thà chịu mất mạng, quyết chẳng để hệ lụy đến Bích nhi. Chạy mau!

- Sao lão muội tử nữ xui bảo nữ diệt nhi làm chuyện đại nghịch bất đạo? Riêng lão phu tử thì hiểu rất rõ tâm trạng của lệnh ngoại diệt lúc này, thà là thân chịu khổ, bởi tự bụng làm dạ chịu, đâu thể để ngoại tổ mẫu thân thương chuốc khổ thay. Có phải như thế chẳng, Hà Khuu Bích? Vì thú thật, chỉ mãi gần đây, khi được lão quý Bốc Thuật Trịnh Bất Vi phúc bẩm, lão phu tử mới nảy ý nghi và phải khó khăn lắm mới nghi quyết vào một mình Hà Khuu Bích người. Thế nên, nếu người thành khẩn thú tội, cũng nên cung xưng xem đã từng gây những phương hại hoặc bất lợi gì cho mưu đồ của lão phu tử, vì lão phu tử cũng chỉ cần bao nhiêu đó thôi, thì mọi hậu quả người gánh chịu bất quá chỉ là bị phế bỏ toàn bộ võ công không hơn không kém. Lão phu tử hứa chẳng lấy mạng người làm gì. Trái lại còn giành cho người một biệt đãi là được mãi mãi ở bên cạnh hầu hạ ngoại tổ mẫu của người. Nghĩ sao /

Nữ lang Hà Khuu Bích thở dài:

- Ta cảm thấy khó tin. Vì lẽ nào mối quan tâm của lão về Thập Tam Chưởng Thất Tình Lục Dục không còn nữa?

- Yên tâm. Vì qua thời gian lão phu tử cũng đã may mắn dần dần thu thập được tám trong mười ba chiêu. Thiển nghĩ đã thừa quá bán để mãi mãi không còn lo sẽ có người vượt trội hơn. Nhưng để người thêm yên tâm, lão phu tử xin lập trọng thệ là sẽ mãi để yên cho người, cũng chẳng lời nào dò hỏi ở người hoặc ở ngoại tổ mẫu người về hai trong Thập Tam Chưởng Thất Tình Lục Dục từng sở hữu. Được chưa?

Hà Khưu Bích chịu khuất phục:

- Nhưng ta chưa hề gây bất lợi gì cho lão hay cho bất luận ai trong những thủ hạ của lão.

- Phải chăng? Vì dựa theo những gì Bốc Thuật Trịnh Bất Vi phúc bẩm, lão phu tử đoán và đề quyết bọn Võ Lâm Thập Nhất Hung từ lâu nay luôn do người thao túng. Không phải sao?

Hà Khưu Bích thở dài:

- Điều này tuy đúng nhưng Võ Lâm Thập Nhất Hung cách nay hai đêm nếu có quá tay sát hại vài thủ hạ của lão thì chỉ là do hung tính sẵn có của họ. Ta chưa ra lệnh, cũng chưa xui bảo họ liều lĩnh đối đầu với lão lúc này.

- Về điều này thì lão phu tử tin. Vì hung tính của lũ đó có mấy ai chẳng tỏ tường. Vậy còn ả Đường Kim Phụng thì sao? Đừng bảo chẳng do người đoạt dù trước đó nhờ Bốc Thuật Trịnh Bất Vi trá ngụy, thủ hạ của lão phu tử mới đắc thủ?

Hà Khưu Bích lắc đầu quả quyết:

- Võ Lâm Thập Nhất Hung quá vô dụng. Hay nói đúng hơn vì họ cứ buông lung hung tính khiến chẳng để tâm đoạt lại ả, như ta từng căn dặn. Vậy nếu thủ hạ lão để mất ả thì tuyệt nhiên không do ta.

- Vì sao người cũng muốn đoạt ả này?

Hà Khưu Bích chưa bao giờ tỏ ra ngoan ngoãn như bây giờ:

- Ất cũng trùng hợp với lão, ta nghĩ ả Đường Kim Phụng nhất định liên quan với Nhất Tiên còn lại.

- Nhất Tiên đó do yếu mệnh, đã chết cách đây khá lâu. Sao người nghĩ ả có liên quan?

Hà Khưu Bích nhẹ thở ra:

- Thì cũng như một trong Tam Tiên Đình Tam Liễu Thiên Tứ, nếu nhờ nhị chiêu trong Thập Tam Thất Tình Lục Dục khiến sở học Thượng Quan phủ gia dân lợi hại khác thường thì ả Đường Kim Phụng nếu không nhờ những gì tương tự liệu có đủ tư cách lẫn bản lĩnh để khai sáng và lập thành Tuyệt Tình cung chẳng? Há chẳng phải ở lão cũng có suy đón tương tự sao? Vậy hà cứ hỏi khó ta làm gì?

- Khá lắm. Gặp người cũng có tư chất thông tuệ khiến lão phu tử tuy mừng nhưng cũng lấy làm thất vọng.

Hà Khưu Bích nhăn nhó, sơ ý để bật ra tiếng cười khẩy:

- Lão thất vọng vì ta không chung đường với lão? Vậy đừng thất vọng nữa. Bởi chẳng phải ngay hôm nay lão đã có cơ hội loại bỏ ta hay sao?

- Người dám sánh với lão phu tử? Đừng vội tự phụ và cũng đừng nhân cơ hội này phê phán hoặc bình phẩm về chủ trương của lão phu tử. Bởi người há chẳng phải cũng có dã tâm hay sao? Vì có dã tâm nên người giấu, không dám cho ngoại tổ mẫu người biết đã từng lên tìm đến và xin làm thủ hạ của lão phu tử như thế nào. Và cũng do đó, ngoại tổ mẫu của người đã chẳng may nghi ngờ và càng tệ hơn là cũng không hề ngờ vực hầu tự hỏi vì sao lão phu tử biết địa điểm này, kịp tìm đến đây chỉ trước lúc người quay về một lúc ngắn. Có phải như thế chẳng, lão muội tử?

Giọng khàn khàn vang lên đay nghiến:

- Ta không nghi ngờ vì cứ ngỡ lão vẫn là bậc chính nhân quân tử như ngày nào. Còn về Bích nhi, do ta đã quyết ẩn tích tiềm tu nên tuyệt đối tin và phó thác tất cả cho Bích nhi tùy tiện hành sự. Nhân câu chuyện dĩ lỡ này, lão chẳng nhận thấy mọi hành sự của Bích nhi đều đúng sao? Chỉ trừ duy nhất lần này. Thật không hiểu Bích nhi khinh suất thế nào để lão có cơ hội phát hiện địa điểm này?

- Kỳ thực cũng không khó và lão phu tử ta nếu trước đây luôn được Bốc Quỷ lão nhi phúc bẩm tất cả thì chuyện như hôm nay dù vẫn xảy ra ắt đã bị phát hiện từ lâu.

- Bốc Thuật Trịnh Bất Vi từ lâu luôn bị Bích nhi gây khốn khó. Dĩ nhiên vì thể diện, Trịnh lão đầu thể bẩm báo tất cả

- Nhưng cuối cùng, vì đã để mất ả Đường Kim Phụng, nếu chẳng muốn gánh chịu hậu quả, Bốc Thuật lão nhi đành phải tỏ bày. Nhờ đó, lão phu tử ta mới biết bấy lâu nay Kim Hồ Điệp Tiên Tử lão muội tử vẫn ẩn hiện trên giang hồ. Tuy nhiên cũng nói thêm, Bốc Quỷ lão nhi còn báo rất có thể Kim Hồ Điệp Tiên Tử này chỉ là do kẻ khác mạo nhận, khiến lão phu tử ta chỉ mới bán tín bán nghi vẫn phải...

Chợt giọng nói trầm trầm ngừng ngay lời đang nói, chuyển thành tiếng quát hỏi thật to:

- Hà Khưu Bích người vừa có hành động gì? Há lẽ vội quên sinh mạng ngoại tổ mẫu người hiện như thế nào ư?

Đứng ở ngoài, Hà Khưu Bích kêu:

- Ta vẫn ở đây. Lão hồ đồ hồ hoán gì vậy?

Giọng trầm trầm kinh ngạc:

- Người chớ xuẩn động, toan qua mắt lão phu tử. Không do người thì vừa rồi xuất phát vài tiếng động khả nghi là do ai?

Hà Khuu Bích giật mình, vội xoay mặt nhìn lại phía sau, đoạn quay về nguyên vị và cười:

- Nếu muốn dùng thủ đoạn buộc ta cùng vào trong đó thì lão chớ mong sớm toại nguyện. Vì ta quá hiểu lão, thật khó tin lão đại lượng giữ đúng lời vừa hứa. Còn về những tiếng động ư? Bản lãnh lão thật quá cao minh, có thể phát giác những điều ắt chỉ xảy ra đâu đó tận mãi bên ngoài. Nhưng giả như những tiếng động ấy chứng tỏ có người cũng tình cờ tìm đến đây như lão thì chớ quên, một khi đã quá Ngộ, bất luận ai cũng đừng mong đặt được chân vào đây. Hoặc giả lão không biết điều này?

- Người bảo sao? Không thể xuất nhập chốn này một khi đã quá Ngộ thật ư?

Hà Khuu Bích bật cười:

- Không chỉ quá Ngộ hoặc trước giờ Ngộ cũng vậy. Và đó là nguyên do ta vẫn mãi tạm dừng ngoài này. Có biết để làm gì chẳng? Là chờ lão có đủ thời gian ngấm dần chất độc. Một loại độc vô phương cứu giải sau khi lão dám liều lĩnh tiến nhập vào tận trong này. Ha ha...

Chợt có tiếng kêu thét từ giọng khàn khàn:

- A...

Hà Khuu Bích thất kinh:

- Ngoại tổ...

Giọng trầm trầm khàn trương vang cất lên:

- Người mau vào đây, lão phu tử chỉ đếm đúng ba tiếng, sau đó ắt lập tức kết liễu mạng này nếu người dám không vào. Một.

Hà Khuu Bích càng thất kinh:

- Nhưng liệu ra vào kịp chẳng, một khi vừa tuân lệnh lão, ta cũng vừa tự phế bỏ võ công? Lão đừng bức người thái quá.

- Thật chẳng? Nếu đã tự phế võ công sao giọng nói người nghe vẫn rõ?

Hà Khuu Bích vẫn kêu lớn tiếng:

- Nếu đổi lại, liệu lão không gào lớn khi thấy gia thân bị uy hiếp sao? Ta cũng vậy.

- Đã vậy, để lão phu tử ta tự tiến ra vậy. Hừ!

Và từ một ngách hang không thể ngờ là có ở bên trong dần hiển lộ hai nhân vật. Một tự đi và một bị lôi kéo cùng đi.

Hà Khuu Bích càng nhìn càng thất vọng:

- Lão vẫn chưa bị chất độc phát tác?

Nhân vật đang tự đi và có lời kéo theo một nhân vật khác cũng nói:

- Hà Khuu Bích người cũng chưa tự phế võ công? Dù vậy... Ha... ha... Lão phu tử ta đang ở trước mặt người, thật thuận tiện để xem người tự phế võ công như thế nào. Ha... ha...

Hà Khuu Bích chấn động:

- Lão đã dùng chân muội tam hỏa tự hủy chất độc từng thâm nhập? Há lẽ nội nguyên chân lực của lão đã đạt cảnh giới Tam Hoa tự đỉnh ngũ khí triều nguyên? Ta không tin.

Hai nhân vật nọ vẫn nhích dần đến và bất thần, một trong hai chọt lao vọt đến, nhảy xổ vào Hà Khuu Bích:

- Bất luận tin hay không, hôm nay người vẫn phải chết.

Ào...

Hà Khuu Bích hoàn toàn rúng động, đành phát chiêu kháng lại dù biết đã quá muộn so với chiêu công cực nhanh và cố tình xuất phát thật bất ngờ của đối phương.

Ào...

Một tiếng chạm kinh cực lớn cũng vang lên.

Ầm!

Kết quả là Hà Khuu Bích nhanh chóng thảm bại, toàn thân chao đảo mãi không yên.

Nhân vật nọ lại chồm đến, cười ngạo nghễ:

- Bởi người vẫn dám dùng thủ đoạn, đừng trách lão phu tử ta đành lần lượt hóa kiếp cả hai. Ha... ha...

Ào...

Nhưng cũng nhân vật này bất đồ khựng lại, lập tức dỗi mắt nhìn ra ngoài và quát:

- Ai?

Hà Khuu Bích không bỏ lỡ cơ hội, vội gắng gượng chạy lách qua đối phương, cố đến gần nhân vật thứ hai vừa nãy đã bị lôi ra ngoài này.

Cùng lúc đó, thật quá ngẫu nhiên, sau loạt quát của nhân vật nọ, từ mãi bên ngoài động khẩu của sơn động chợt mơ hồ đưa vào một chuỗi thanh âm cũng mơ hồ tương tự:

- Mọi dây dẫn hỏa đã được châm. Tử kỳ vậy là đã điểm. Ha... ha...

Cục diện lập tức có chuyển biến, đồng thời cũng được diễn khai thật nhanh. Là nhân vật nọ ngay khi thoát nghe những lời mơ hồ ấy liền lập tức bật người lao vút trở ra nhanh vùn vụt.

Ngờ đâu cũng từ bên ngoài lại có một bóng nhân ảnh vùn vụt bay ngược vào.

Vù...

Nhân vật đang lao ra dĩ nhiên phát hiện, lập tức phát kinh, quật vào bóng nhân ảnh nọ với cước lực khinh thân không hề giảm:

- Bất luận ngươi là ai cũng phải chết!

Ầm!

Bị trúng kích, bóng nhân ảnh nọ lập tức vừa vỡ vụn vừa bị bật bay bắn ra tứ phía, thật lạ là không phát ra tiếng kêu nào dù nhỏ.

Nhưng chưa hết, từ bên ngoài lại xuất hiện một bóng nhân ảnh khác cũng ào ào lao nhanh vào, tợ hồ biết bay.

Vù...

Nhân vật đang lao ra vẫn không giảm cước lực, cứ khinh thân vun vút. Để khi đến gần, được kể là chạm mặt, bóng nhân ảnh đang bay vào, nhân vật này thay vì phát kinh tiêu diệt như vừa nãy thì chỉ nhẹ nhàng hất qua một bên.

Và cũng lạ, bóng nhân ảnh rất dễ dàng bị hất, đồng thời cũng dễ dàng và thêm ngoan ngoãn nữa khi bị ngã chạm đất liền nằm im, tịnh chẳng kêu rên tiếng nào.

Dù vậy, từ bên ngoài vẫn cứ như thế lại có thêm lần lượt vài bóng nhân ảnh nữa cũng xé gió lao ngược vào. Có thể quả quyết các bóng nhân ảnh luôn nối tiếp nhau, bóng trước hiển hiện thì bóng sau xuất phát và luôn lao vào, ngược chiều với nhân vật đang cật lực lao trở ra. Và cũng cứ như thế, ngoại trừ đã phải tung kinh hủy diệt bóng nhân ảnh đầu tiên, nhân vật đang lao trở ra cũng tuần tự hoặc gạt hoặc hất các bóng nhân ảnh qua một bên với cước lực thủy chung không đổi.

Nhưng thật là hoàn toàn bất ngờ, với hai bóng nhân ảnh cuối cùng, cứ cho là thế, vì với nhân vật đang cật lực lao ra thì lúc nào cũng còn có đúng hai bóng nhân ảnh, một đã đến gần, cần phải hất hoặc gạt qua một bên, thì một còn lại đã từ bên ngoài

xuất phát lao vào – thì nhân vật đang lao ra cũng toan đưa tay gạt hết bóng nhân ảnh đã hiển hiện ngay trước mặt, ngờ đâu chính bóng nhân ảnh này lại xuất kỳ bất ý tung phát một kinh đầy uy lực, là phản ứng chưa từng có ở các bóng nhân ảnh trước đó.

Ào...

Nhân vật đang lao ra dĩ nhiên phải giật mình, đành có phản ứng đối phó dù tự biết đã quá muộn:

- Người là ai, sao dám...

Ầm! Ầm!

Không phải là một mà là hai kích nối tiếp nhau. Vì thế ở mỗi lần chấn chạm là có một kết cục hữu biệt. Nếu ở kích thứ nhất có khiến nhân vật đang lao ra phải chịu bật hậu thì ở kích thứ hai lại làm cho bóng nhân ảnh bị chấn bay va luôn vào phần trần động bên trên và nặng nề gieo xuống.

Nhưng quả là may mắn cho số phận của bóng nhân ảnh này vì còn có bóng nhân ảnh kế tiếp phía sau cũng vừa lúc lao đến xuất hiện ngay trước mặt nhân vật đang lao ra.

Vù!

Nhân vật này vì thế cũng lập tức quật kinh vào bóng nhân ảnh vừa lao đến:

- Người cũng phải chết!

Ầm!

Bóng nhân ảnh này lập tức bị hủy, vỡ vụn và bay tán loạn càng khiến nhân vật nọ vì chẳng hề bị chậm trễ trình nên tiếp tục lao vọt ra.

Vù...

Và chỉ chớp mắt sau, ngay khi nhân vật nọ lao vọt ra ngoài biệt dạng thì bóng nhân ảnh duy nhất từng bất ngờ phát kinh - chẳng hề thụ động như bao bóng nhân ảnh còn lại - chợt từ dưới nền động đứng bật dậy và hô to:

- Hãy chạy mau. Miễn đừng chạy theo lối xuất nhập này. Và nếu còn lối nào khác thì phải chạy thật mau. Chạy càng xa càng tốt. Nhanh lên!

Hà Khuu Bích giật mình kêu thảng thốt:

- Là người...

Bóng nhân ảnh ấy đã tự chạy về phía Hà Khuu Bích:

- Chẳng còn thời gian đâu. Nếu đã muốn chết thì tùy, chỉ xin bảo ngay cho tại hạ biết có còn lối nào để chạy chăng?

Hà Khuê Bích bưng tỉnh, hoạt bát hẳn lên vội nhắc nhân vật nọ lên:

- Dĩ nhiên phải có. Ngoại tử ưng thuận chăng? Vì đã đến lúc không thể không chạy đến đây.

Nhân vật nọ nhẹ thở dài:

- Đã lúc khẩn trương thì cần gì hỏi. Đi đi. Nhân tiện cũng xin đa tạ tiểu thiếu hiệp ứng cứu.

Hà Khuê Bích bật lao đi.

Bóng nhân ảnh nọ cũng vội theo chân, miệng thì cười hì hì:

- Nhưng e vẫn có người chẳng muốn đa tạ dù chỉ bằng ánh mắt. Hì hì...

Tận sâu trong sơn động có ẩn tàng cơ quan. Sau khi phát động cơ quan tạo một lối đi, Hà Khuê Bích tiếp tục lao vọt, rồi lại tiếp tục khai mở thêm hai lượt cơ quan nữa mới đưa tất cả đến một chỗ lộ thiên, có cỏ có cây, có cả một ngôi am miếu quanh năm bụi phủ.

Vì đã đến chỗ lộ thiên nên bóng nhân ảnh nọ cũng lộ diện là Châu Sách. Nhưng thay vì mẫn nguyện, Châu Sách lại bảo:

- Vẫn chưa an toàn. Cần phải chạy nữa. Tuy nhiên, đấy chỉ là nói về phần tại hạ. Riêng cô nương và lệnh tử nếu muốn lưu lại để thế nào cũng bị loạn thạch bay bắn vùi lấp thì tùy. Vậy hãy ban cho tại hạ giải dược. Sau đó dĩ nhiên sẽ là lời cáo biệt.

Hà Khuê Bích nghi ngờ nhìn Châu Sách:

- Người bảo vẫn chưa an toàn là sao? Nhưng, được rồi, chạy nữa thì chạy, chỉ xin chờ ta một lúc.

Dứt lời, Hà Khuê Bích đưa ngoại tử lao vào am miếu.

Và chỉ một thoáng sau, Hà Khuê Bích một mình quay trở ra với thần sắc thái độ lạnh lùng khó tả:

- Mau vào đây!

Châu Sách kinh ngạc:

- Không còn bao nhiêu thời gian. Vào đó làm gì?

Hà Khuê Bích cười lạt và tự quay vào:

- Vậy thì tùy người!

Mơ hồ hiểu, Châu Sách lập tức lao vào và nhờ đó phát hiện bên trong am miếu đã hiển lộ một địa đạo mà nếu chẳng theo vào thì Châu Sách không bao giờ ngờ là có.

Hà Khuu Bích đã chui vào địa đạo khiến Châu Sách cũng hốt hoảng chui theo:

- Cách đền đáp ân cứu tử của xú cô nương là thế đó ư? Toan cùng lệnh tổ lên thoát thân âm thầm, lưu tại hạ tại chỗ lúc này như chỉ là chốn tuyệt lộ?

Giọng khàn khàn từ bên trong địa đạo bật vang ra:

- Nhưng cũng chính lão thân bảo Bích nhi ra gọi tiểu thiếu hiệp cùng vào. Thôi, hà tất mãi oán trách. Vì biết đâu, ắt cũng có nguyên do. Nào, đi nhanh nào, nếu như tiểu thiếu hiệp vẫn bảo là cần phải chạy nhanh

Châu Sách hắng giọng và thở hắt ra:

- Được. Đi thì đi. Nhưng... phải thật nhanh mới kịp.

Hà Khuu Bích mang ngoại tổ cùng đi và hể khai lộ đi nhanh đến đâu thì Châu Sách ở phía sau cũng theo bèn gót tương tự.

Cuối cùng, khi đến một chỗ lộ thiên khác, lần này Hà Khuu Bích vừa tự dừng lại vừa lạnh lùng bảo:

- Có thể dừng được rồi. Vì đã đi vượt quá nửa dặm. Ta không tin vẫn còn nhiều nguy hiểm tiềm tàng. Và đã vậy thì đến lượt người hãy tự giải thích tất cả xem nào!

Châu Sách gật gù nhìn quanh:

- Nếu đã vượt quá nửa dặm thì có thể kể là an toàn. vậy xin ban giải dưng cho. Sau đó tại hạ sẽ lập tức ly khai.

Hà Khuu Bích sa sầm nét mặt, lạnh tợ băng và xạ nhìn Châu Sách bằng đôi mục quang xanh rờn.

- o O o -